

ΦΘΙΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

(Κατὰ τὸ ὄρος τῆς ρομαντικῆς Σχολῆς.)

Δὲν θέλω τῆς καρδίας μου ἐγὼ τὴν ἐρωμένη
 Μὲ μάγουλα ὀλοστρόγγυλα, ἴσ' ἂν τὸν ἀπρὸ δροσάτη·
 Τὴν θέλω ἄρρωστιάρικη, χλωμή, κιτρινιασμένη,
 Κουτσή, κουφή, ἀλλοίθωρη, μονάχα μ' ἓνα μάτι,
 Πλασμένη ἀπὸ σάβανα, στάχτη, σιὰ καὶ ἄδη,
 Σὺν φάντασμα νὰ χάνεται τὴν νύχτα 'ς τὸ σκοτάδι.

Δὲν θέλω νᾶχη ἐμμορφιά, φρεσκάδα καὶ ὑγεία
 Δροσιὰ καὶ χάρι· καὶ ζωὴ καὶ τέτοια φλουαρία·
 Δὲν θέλω 'ς τὴ ματιὰ της φῶς καὶ χεῖλη κοραλένια,
 Μαλιὰ-χρυσάφι καὶ μορφή γλυκειὰ τριανταφυλλένια.

Τὴν θέλω σκιάχτρο, σίχαμα, ἴσ' ἂν φύλλο μαραμμένη,
 Σιὰ ἀγνώριστη, σθυστή, 'ς τὸν θάνατο γεμμένη.

Ἄχ! θέλω νᾶχη εὐλογιά, τύφο, χολέρ' ἀκόμα,
 Νᾶνε ἴσ' ἂν ξύλο, σκέλεθρο, μὲ τὴν ψυχὴ 'ς τὸ στόμα,
 Νὰ λυώνη ὅπως τὸ κερί, λιθάνι νὰ μυρίζη,
 Τὴ νύχτα ἴσ' ἂν βρουκίλακας τοὺς τάφους νὰ γυρίζη,
 Νὰ μὴ ζυγιάζη τὸ πολὺ ἀπὸ πενήντα δρόμια,
 Νὰ μοιάζη ἴσ' ἂν ἐξωτικό, ἴσ' ἂν τὸ στοιχειό, ἴσ' ἂν λάμια.

Καὶ ἔτσι μ' ἓνα της φιλὶ ἄρρώστιας νὰ κολλήσω
 Καὶ σκέλεθρο 'ς τὸ στῆθος της κ' ἐγὼ νὰ ἔξψυχῆσω,
 Πανούκλ' αὐτὴ, χτικὸ ἐγὼ, νὰ πᾶμε ἀγκαλιασμένοι
 Καὶ ναῦρωμε τοῦ οὐρανοῦ τὴ θύρ' ἀμπαρωμένη.

Καὶ νὰ μᾶς βάλουν κάθαρι 'ς αἰώνιο σκοτάδι
 Μὴν τύχη καὶ μολύνουμε χολέρα καὶ τὸν Ἄδη.

Σατανᾶς.